

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

11 octombrie 2007*

În cauza C-98/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolelor 68 CE și 234 CE de Högsta domstolen (Suedia), prin Decizia din 8 februarie 2006, primită de Curte la 20 februarie 2006, în procedura

Freeport plc

împotriva lui

Olle Arnoldsson,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnul U. Lõhmus, domnul J. Klučka (raportor), doamna P. Lindh și domnul A. Arabadjiev, judecători,

* Limba de procedură: suedeza.

avocat general: domnul P. Mengozzi,
grefier: domnul R. Grass,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Freeport plc, de M. Tagaeus și C. Björndal, advokater;
- pentru domnul Arnoldsson, de A. Bengtsson, advokat;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii L. Parpala, V. Bottka și de doamna A.-M. Rouchaud-Joët, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 mai 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între societatea de drept britanic Freeport plc (denumită în continuare „Freeport”), pe de o parte, și domnul Arnoldsson, care chemase în judecată societatea menționată la o altă instanță decât cea în circumscripția căreia se află sediul acesteia, pe de altă parte.

Cadrul juridic

- 3 Considerentele (2), (11), (12) și (15) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 prevăd:

„(2) Anumite disparități între normele interne care reglementează competența judiciară și recunoașterea hotărârilor împiedică buna funcționare a pieței interne. Adoptarea de dispoziții care să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială și la simplificarea formalităților în vederea recunoașterii și executării rapide și simple a hotărârilor de către statele membre legate prin prezentul regulament este indispensabilă.

[...]

(11) Normele de competență trebuie să prezinte un grad ridicat de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului și, astfel, trebuie să fie întotdeauna disponibilă, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt factor de legătură. [...]

(12) În afară de instanța domiciliului pârâtului, trebuie să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și litigiu sau în scopul bunei administrări a justiției.

[...]

(15) În interesul administrării armonioase a justiției, este necesar să se reducă la minimum posibilitatea apariției procedurilor concurente și să se evite pronunțarea în două state membre a unor hotărâri ireconciliabile. [...]"

4 Articolul 2 alineatul (1) din regulamentul menționat, care face parte din capitolul II secțiunea 1, intitulată „Dispoziții generale”, prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor statului membru în cauză.”

5 Potrivit articolului 3 din același regulament, care face de asemenea parte din capitolul II secțiunea 1:

„(1) Persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.

(2) Împotriva acestora nu pot fi invocate în special regulile de competență enunțate în anexa I.”

6 Articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, care face parte din secțiunea 2 din capitolul II, intitulată „Competențe speciale”, prevede că o persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru în anumite condiții.

7 În plus, articolul 6 punctele 1 și 2 din același regulament, care face de asemenea parte din secțiunea 2, prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru mai poate fi acționată în justiție:

1. atunci când există mai mulți pârâți, în fața instanței domiciliului oricăruia dintre aceștia, cu condiția ca cererile să fie atât de strâns legate între ele încât să fie oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor;
2. printr-o cerere de chemare în garanție sau de intervenție, în fața instanței sesizate cu cererea principală, dacă aceasta nu a fost introdusă decât în scopul scoaterii sale de sub competența instanței în cauză.”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 8 Începând din 1996, o societate cu care colabora domnul Arnoldsson a pus în aplicare o serie de proiecte privind realizarea unor centre comerciale de tip „outlet” în diferite locuri din Europa. Freeport a achiziționat de la societatea respectivă mai multe proiecte, printre altele pe cel mai avansat dintre acestea, cel situat la Kungsbacka (Suedia).
- 9 La 11 august 1999, cu ocazia unei întâlniri, domnul Arnoldsson și directorul general al Freeport au încheiat un acord verbal potrivit căruia domnul Arnoldsson urma să primească, cu titlu personal, un comision de 500 000 GBP pentru încheierea lucrării, la momentul deschiderii magazinului de tip „outlet” din Kungsbacka.
- 10 Printr-un angajament scris din 27 august 1999, Freeport a confirmat acordul verbal menționat și a adăugat, în același timp, trei condiții pentru plata comisionului. Domnul Arnoldsson a acceptat aceste condiții. Una dintre condiții prevedea că plata pe care o va primi va fi efectuată de societatea care va deveni proprietara magazinului de la Kungsbacka. După noi negocieri, Freeport i-a confirmat domnului Arnoldsson, printr-un înscris datat 13 septembrie 1999, acordul încheiat cu acesta (denumit în continuare „acordul”).
- 11 Inaugurat la 15 noiembrie 2001, magazinul de tip „outlet” din Kungsbacka se află în proprietatea societății de drept suedez Freeport Leisure (Sweden) AB (denumită în continuare „Freeport AB”), care îl și administrează. Această societate este deținută de o filială a Freeport, care controlează Freeport AB la nivelul de 100 %.
- 12 Domnul Arnoldsson a solicitat atât societății Freeport AB, cât și societății Freeport plata comisionului cu privire la care se înțelesese cu Freeport. Freeport AB a respins solicitarea pentru motivul că nu este parte la acord și că, de altfel, nu exista la data la care acesta a fost încheiat.

- 13 Întrucât nu s-a dat curs solicitărilor sale, la 5 februarie 2003, domnul Arnoldsson a sesizat Göteborgs tingsrätt (Tribunalul de Primă Instanță din Göteborg) pentru a obține obligarea celor două societăți la plata, *in solidum*, a sumei de 500 000 GBP sau a echivalentului acesteia în monedă suedeză, cu dobânda aferentă.
- 14 Pentru a demonstra competența acestei instanțe cu privire la Freeport, domnul Arnoldsson și-a întemeiat cererea pe articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001.
- 15 Freeport a invocat un motiv de inadmisibilitate întemeiat pe faptul că nu este stabilită în Suedia, iar cererile nu sunt atât de strâns legate între ele încât să fie justificată competența Göteborgs tingsrätt în sensul respectivei dispoziții. În această privință, Freeport a susținut că acțiunea îndreptată împotriva sa avea un temei contractual, în timp ce acțiunea îndreptată împotriva Freeport AB avea un temei delictual sau cvasidelictual, din cauza lipsei unui raport contractual între domnul Arnoldsson și această societate. Această diferență între temeiurile juridice ale acțiunilor îndreptate împotriva Freeport AB și Freeport ar fi de natură să împiedice aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, întrucât nu poate fi demonstrat niciun raport de conexitate între cele două cereri.
- 16 Motivul de inadmisibilitate a fost respins de Göteborgs tingsrätt.
- 17 Freeport a declarat apel, care a fost respins de Hovrätten för Västra Sverige.
- 18 Prin urmare, această societate a sesizat Högsta domstolen (Curtea Supremă), care indică în decizia de trimitere că, în Hotărârea din 27 septembrie 1988, Kalfelis (189/87, Rec., p. 5565), Curtea a statuat că o instanță competentă în temeiul articolului 5

punctul 3 din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”) să se pronunțe asupra unui aspect cu teme delictual al unei cereri nu este competentă să soluționeze acele aspecte ale aceleiași cereri care nu au temeuri delictuale. Potrivit instanței de trimitere, Curtea a concluzionat în această privință, la punctul 50 din Hotărârea din 27 octombrie 1998, Réunion européenne și alții (C-51/97, Rec., p. I-6511), că nu se poate considera că două capete de cerere ale aceleiași acțiuni în despăgubiri, îndreptate împotriva unor pârâți diferiți și întemeiate pe răspunderea contractuală, respectiv pe răspunderea delictuală, prezintă un raport de conexitate. Instanța de trimitere dorește astfel să verifice dacă, în privința Freeport AB, cererea are teme contractuale, în condițiile în care angajamentul din partea acestei societăți nu a fost semnat nici de reprezentantul său legal, nici de împuternicitul acesteia.

19 Aceeași instanță subliniază, pe de altă parte, că la punctele 8 și 9 din Hotărârea Kalfelis, citată anterior, Curtea a statuat că excepția prevăzută la articolul 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, întrucât derogă de la principiul competenței instanțelor din statul în care are domiciliul pârâtului, trebuie interpretată astfel încât să nu poată repune în discuție însăși existența principiului, în special să nu poată permite reclamantului să formuleze o cerere îndreptată împotriva mai multor pârâți numai în scopul chemării în judecată a unuia dintre aceștia în fața altei instanțe decât aceea din statul în care are domiciliul. Cu toate acestea, instanța de trimitere arată că, spre deosebire de articolul 6 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001, punctul 1 al aceluiași articol nu prevede în mod expres o asemenea posibilitate. Instanța de trimitere se întreabă în ce mod trebuie interpretat punctul 1 în această privință.

20 Instanța de trimitere ridică, pe de altă parte, problema dacă probabilitatea admiterii acțiunii intentate împotriva pârâtului la instanțele din statul în care acesta are domiciliul trebuie apreciată în alt mod cu ocazia analizării problemei riscului pronunțării unor hotărâri ireconciliabile prevăzute la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001. În fața acestei instanțe, Freeport a arătat că nu exista niciun risc de pronunțare a unor hotărâri ireconciliabile. În opinia sa, în dreptul suedez, o persoană care nu este parte la o convenție, precum, în speță, Freeport AB, nu poate fi obligată

la plată prin acea convenție. Freeport a concluzionat în această privință că acțiunea îndreptată împotriva Freeport AB era lipsită de temei legal și că nu fusese intentată decât pentru a putea chema în judecată Freeport în fața unei instanțe suedeze.

21 Acestea sunt condițiile în care Högsta domstolen a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O acțiune întemeiată pe o pretinsă obligație de plată care ar incumba unei societăți pe acțiuni și ar rezulta dintr-un angajament este de natură contractuală, astfel încât articolul 6 punctul 1 din Regulamentul [...] nr. 44/2001 [...] să fie aplicabil, chiar dacă persoana care a semnat angajamentul nu era nici reprezentantul legal al societății respective, nici împuternicitul acesteia?

2) Dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ: în afara condițiilor prevăzute în mod expres la articolul 6 punctul 1, competența judiciară presupune ca acțiunea îndreptată împotriva pârâtului la instanțele din statul în care acesta are domiciliul să nu fi fost intentată numai pentru a determina introducerea acțiunii îndreptate împotriva unui alt pârât la o altă instanță decât cea care ar fi în mod normal competentă?

3) Dacă răspunsul la a doua întrebare este negativ: probabilitatea admiterii acțiunii intentate împotriva pârâtului de către instanțele din statul în care acesta are domiciliul trebuie apreciată în alt mod cu ocazia analizării problemei riscului pronunțării unor hotărâri ireconciliabile vizat de articolul 6 punctul 1?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă o acțiune întemeiată pe o pretinsă obligație de plată care ar incumba unei societăți pe acțiuni și ar rezulta dintr-un angajament este de natură contractuală, astfel încât articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 să fie aplicabil, chiar dacă persoana care a semnat angajamentul nu era nici reprezentantul legal al societății respective, nici împuternicitul acesteia.

Observațiile prezentate Curții

- 23 Atât părțile din acțiunea principală, cât și Comisia Comunităților Europene amintesc că nu se poate considera că noțiunea de materie contractuală privește o situație în care nu există niciun angajament asumat în mod liber de către o parte față de cealaltă. În acest sens, fac trimitere la jurisprudența Curții referitoare la articolul 5 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, ale cărui dispoziții sunt, în esență, identice cu acelea din Regulamentul nr. 44/2001 (a se vedea în special Hotărârea din 17 iunie 1992, Handte, C-26/91, Rec., p. I-3967, punctul 15, Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior, punctul 17, și Hotărârea din 17 septembrie 2002, Tacconi, C-334/00, Rec., p. I-7357, punctul 23).
- 24 Pe baza acestei precizări, Freeport concluzionează că nu există raporturi contractuale între Freeport AB și domnul Arnoldsson, întrucât prima nu și-a asumat niciun angajament față de al doilea. Freeport susține că niciun reprezentant legal sau

împuternicit al Freeport AB nu a semnat vreun angajament față de persoana respectivă și că, mai mult, această societate nici nu a ratificat acordul privind plata sumei datorate.

25 Domnul Arnoldsson admite că, la data încheierii acordului, nicio societate nu era proprietara magazinului de tip „outlet” din Kungsbacka, ce nu se deschisese încă. Acesta precizează că, la aceeași dată, nu putea exista un reprezentant legal sau un împuternicit în măsură să reprezinte Freeport AB. Cu toate acestea, domnul Arnoldsson susține că, pe de o parte, Freeport a încheiat acordul atât în nume propriu, cât și în contul viitoarei societăți proprietare a respectivului magazin și, pe de altă parte, în temeiul unui asemenea acord, Freeport a dispus ca viitoarea societate, și anume Freeport AB, să efectueze plata sumei datorate către domnul Arnoldsson. În plus, alăturându-se grupului Freeport, Freeport AB ar fi acceptat obligația de plată care îi incumbă.

26 Prin urmare, domnul Arnoldsson consideră că obligația care figurează în acord, acceptată în mod liber de Freeport AB, nu este, într-adevăr, de natură extracontractuală, ci se înscrie, cu toate acestea, într-un raport contractual. Astfel, domnul Arnoldsson concluzionează că acțiunea intentată atât împotriva Freeport AB, cât și împotriva Freeport este o acțiune în răspundere contractuală, astfel încât articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 este aplicabil.

27 Comisia consideră că este de competența instanței naționale să analizeze raportul juridic existent între Freeport AB și domnul Arnoldsson pentru a determina dacă acest raport poate fi considerat ca fiind contractual. Această instanță s-ar putea întemeia pe toate împrejurările de fapt și de drept din acțiunea principală pentru a stabili dacă, la momentul încheierii acordului, Freeport era reprezentantul legal sau împuternicitul Freeport AB.

28 Cu toate acestea, Comisia consideră că prima întrebare adresată nu este relevantă pentru interpretarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, astfel încât răspunsul la această întrebare ar fi superfluu.

29 Într-adevăr, potrivit Comisiei, prin întrebarea menționată se urmărește să se afle dacă articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 poate fi interpretat în lumina considerațiilor de la punctul 50 din Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior. Or, cadrul juridic și factual din acțiunea principală ar fi complet diferite de cele din această hotărâre. Într-adevăr, spre deosebire de aceasta din urmă, în care acțiunea principală fusese intentată la o instanță dintr-un stat membru în care niciunul dintre părți nu avea domiciliul, litigiul principal ar viza aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, întrucât domnul Arnoldsson a introdus acțiunea la o instanță suedeză în circumscripția căreia se află sediul Freeport AB. Potrivit Comisiei, punctul 50 din Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior, nu constituie decât o reiterare a regulii generale potrivit căreia o excepție de la principiul competenței întemeiate pe domiciliul părâtului trebuie interpretată în mod strict.

30 În ipoteza în care Curtea ar considera necesar să răspundă la prima întrebare adresată, Comisia susține că diferența dintre o cerere cu temei contractual și o cerere cu temei delictual nu exclude aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, ci poate fi luată în considerare de instanța națională în cadrul aprecierii condiției întemeiate pe existența unui grad de conexitate între cereri care să justifice ca acestea să fie instrumentate și judecate în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri care ar putea fi ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor.

Răspunsul Curții

31 Potrivit unei jurisprudențe constante, este de competența Curții, în cadrul procedurii de cooperare cu instanțele naționale, instituită prin articolul 234 CE, să dea instanței de trimitere un răspuns util care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. În acest sens, revine Curții obligația de a reformula, dacă este cazul, întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea din 23 martie 2006, FCE Bank, C-210/04, Rec., p. I-2803, punctul 21 și jurisprudența citată).

- 32 În această privință, trebuie amintit că instanța de trimitere întreabă dacă o acțiune precum cea introdusă de către domnul Arnoldsson împotriva Freeport AB este de natură contractuală, această instanță pornind de la premisa potrivit căreia articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 este aplicabil numai în cazul identității temeiurilor juridice ale acțiunilor introduse împotriva diferiților pârâți la instanțele domiciliului unuia dintre aceștia.
- 33 În consecință, trebuie examinat dacă această premisă este conformă Regulamentului nr. 44/2001, analizând, în esență, dacă articolul 6 punctul 1 din acest regulament este aplicabil în ipoteza în care acțiunile introduse împotriva mai multor pârâți la instanțele domiciliului unuia dintre aceștia au temeiuri juridice diferite.
- 34 În această privință, competența prevăzută la articolul 2 din Regulamentul nr. 44/2001, și anume competența instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia are domiciliul pârâțul, constituie principiul general și numai prin derogare de la acest principiu regulamentul respectiv prevede norme de competență specială în cazuri enumerate limitativ în care pârâțul poate sau trebuie, după caz, să fie acționat în justiție la o instanță dintr-un alt stat membru (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2006, Reisch Montage, C-103/05, Rec., p. I-6827, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 35 În plus, jurisprudența este constantă în sensul că respectivele norme de competență specială sunt de strictă interpretare, nefiind posibilă interpretarea acestora dincolo de ipotezele preconizate în mod explicit de Regulamentul nr. 44/2001 (Hotărârea Reisch Montage, citată anterior, punctul 23 și jurisprudența citată).

- 36 Într-adevăr, așa cum rezultă din considerentul (11) al Regulamentului nr. 44/2001, normele de competență trebuie să prezinte un grad ridicat de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului și, astfel, trebuie să fie întotdeauna disponibilă, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt factor de legătură.
- 37 În ceea ce privește competența specială prevăzută la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, această dispoziție prevede că un pârât poate fi acționat în justiție, atunci când există mai mulți pârâți, la instanța domiciliului oricărui dintre aceștia, cu condiția ca „cererile să fie atât de strâns legate între ele încât să fie oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor”.
- 38 Din cuprinsul articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 nu rezultă că identitatea temeiurilor juridice ale acțiunilor introduse împotriva diferiților pârâți face parte dintre condițiile prevăzute pentru aplicarea acestei dispoziții.
- 39 Astfel cum s-a statuat deja în ceea ce privește aplicarea articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, trebuie verificat dacă există un raport de conexitate între diferitele cereri formulate de același reclamant împotriva unor pârâți diferiți, astfel încât să fie oportună judecarea simultană a acestora pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor (a se vedea Hotărârea Kalfelis, citată anterior, punctul 13).

40 Curtea a avut ocazia să precizeze că, pentru ca anumite decizii să poată fi considerate ca fiind contradictorii, nu este suficient ca soluțiile să fie divergente, ci trebuie și ca această divergență să se înscrie în cadrul aceleiași situații de fapt și de drept (Hotărârea din 13 iulie 2006, Roche Nederland și alții, C-539/03, Rec., p. I-6535, punctul 26).

41 Instanța națională este singura competentă să aprecieze existența raportului de conexitate între diferitele cereri cu care a fost sesizată, adică a riscului pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor și, în această privință, să țină cont de toate elementele necesare din dosar, ceea ce – dacă este cazul și fără a fi necesar pentru apreciere – poate să o determine să ia în considerare temeiurile juridice ale acțiunilor introduse la această instanță.

42 Această interpretare nu poate fi pusă sub semnul întrebării de punctul 50 din Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior.

43 Astfel cum a subliniat în mod corect Comisia, cadrul juridic și factual din hotărârea menționată diferă de cele din acțiunea principală. În primul rând, în respectiva hotărâre era în discuție aplicarea articolului 5 punctele 1 și 3 din Convenția de la Bruxelles, iar nu a articolului 6 punctul 1 din aceeași convenție.

44 În al doilea rând, spre deosebire de prezenta cauză, hotărârea menționată privea cumulul dintre competența specială întemeiată pe articolul 5 punctul 3 din Convenția de la Bruxelles de soluționare a unei acțiuni de natură delictuală și competența specială de soluționare a unei acțiuni de natură contractuală, pentru motivul că există

un raport de conexitate între cele două acțiuni. În alți termeni, Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior, privește o acțiune care a fost intentată la o instanță dintr-un stat membru în care nu avea domiciliul niciunul dintre pârâții din acțiunea principală, în timp ce, în cauza principală, acțiunea a fost introdusă, făcând aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, la instanța în circumscripția căreia își are sediul unul dintre pârâții din acțiunea principală.

45 Astfel, în contextul articolului 5 punctul 3 din Convenția de la Bruxelles, Curtea a putut concluziona că două capete de cerere ale aceleiași acțiuni, îndreptate împotriva unor pârâți diferiți și întemeiate pe răspunderea contractuală, respectiv pe răspunderea delictuală, nu pot fi considerate ca prezentând un raport de conexitate (Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior, punctul 50).

46 A admite că o competență întemeiată pe articolul 5 din Regulamentul nr. 44/2001, care este o competență specială aplicabilă ipotezelor enumerate în mod exhaustiv, poate servi drept bază pentru soluționarea altor acțiuni ar aduce atingere sistemului regulamentului menționat. Dimpotrivă, în cazul în care competența instanței este întemeiată pe articolul 2 din regulamentul menționat, precum în acțiunea principală, aplicarea eventuală a articolului 6 punctul 1 din același regulament devine posibilă dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de această dispoziție și la care se face referire la punctele 39 și 40 din prezenta hotărâre, fără a fi necesar ca temeiurile juridice ale acțiunilor introduse să fie identice.

47 Având în vedere considerațiile ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că faptul că temeiurile juridice ale cererilor introduse împotriva mai multor pârâți sunt diferite nu se opune aplicării acestei dispoziții.

Cu privire la a doua întrebare

- 48 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 presupune că acțiunea nu a fost intentată împotriva mai multor pârâți numai în scopul chemării în judecată a unuia dintre aceștia în fața altei instanțe decât acelea din statul membru în care are domiciliul.

Observațiile prezentate Curții

- 49 În opinia domnului Arnoldsson și a Comisiei, spre deosebire de competența prevăzută la punctul 2 al aceluiași articol, competența specială prevăzută la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 nu este supusă condiției potrivit căreia acțiunea nu trebuie să fi fost intentată numai în scopul chemării în judecată a unuia dintre pârâți în fața altei instanțe decât aceea a domiciliului său. Într-adevăr, aceștia consideră că, în esență, condiția prevăzută la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 referitoare la existența unui raport de conexitate între cereri este suficient de strictă pentru a evita riscul unei eludări a normelor de competență.
- 50 În schimb, Freeport consideră că acest risc justifică subordonarea aplicării articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 aceleiași condiții prevăzute la punctul 2 al aceluiași articol. Pe de o parte, această din urmă condiție, potrivit căreia este interzis abuzul de drept în materia normelor de competență judiciară stabilite de regulamentul menționat, ar fi un principiu general, care trebuie de asemenea respectat în aplicarea articolului 6 punctul 1 din regulamentul menționat. Pe de altă parte, aplicarea unei asemenea condiții ar fi justificată în special de principiul securității juridice și de cerința de a nu se aduce atingere principiului potrivit căruia un pârât nu poate fi acționat în justiție decât la instanța domiciliului său.

Răspunsul Curții

- 51 Așa cum în mod corect a arătat instanța de trimitere, articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 nu prevede în mod expres, contrar punctului 2 al aceluiași articol, ipoteza potrivit căreia acțiunea nu a fost introdusă decât pentru a-l chema în judecată pe pârât în fața altei instanțe decât aceea a domiciliului său. Comisia a indicat în această privință că statele membre refuzaseră, cu ocazia unei modificări a Convenției de la Bruxelles, să reia la punctul 1 al articolului 6 ipoteza care figurează la punctul 2 al aceluiași articol, considerând că era mai obiectivă condiția generală a existenței unui raport de conexitate.
- 52 Trebuie amintit că, după ce a evocat ipoteza potrivit căreia un reclamant ar putea introduce o cerere împotriva mai multor pârâți numai în scopul de a-l chema în judecată pe unul dintre pârâți în fața altei instanțe decât acelea din statul în care se află domiciliul său, Curtea a concluzionat, în Hotărârea Kalfelis, citată anterior, că este necesar, pentru a exclude o asemenea posibilitate, să existe o legătură între cererile formulate împotriva fiecăruia dintre pârâți. Curtea a declarat că regula stabilită la articolul 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles se aplică atunci când cererile formulate împotriva diferiților pârâți sunt conexe la momentul introducerii lor, adică atunci când este oportună instrumentarea și judecarea în comun a acestora pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor.
- 53 Astfel, această cerință privind raportul de conexitate nu rezulta din cuprinsul articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, ci a fost dedusă de Curte din această dispoziție, pentru a se evita ca excepția de la principiul competenței instanțelor din statul în care are domiciliul pârâtul, prevăzută de dispoziția menționată, să poată repune în discuție însăși existența principiului (Hotărârea Kalfelis, citată anterior, punctul 8). Această cerință, confirmată ulterior de Hotărârea Réunion européenne și

alții, citată anterior (punctul 48), a fost în mod expres consacrată în cadrul articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, care a urmat Convenției de la Bruxelles (Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior, punctul 21).

54 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată în sensul că articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 se aplică atunci când cererile formulate împotriva unor pârâți diferiți sunt conexe la momentul introducerii lor, adică atunci când este oportună instrumentarea și judecarea în comun a acestora pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor, fără ca, pe lângă aceasta, să fie necesar să se stabilească în mod distinct că respectivele cereri nu au fost introduse numai în scopul chemării în judecată a unuia dintre pârâți în fața altei instanțe decât acelea din statul membru în care are domiciliul.

Cu privire la a treia întrebare

55 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă probabilitatea admiterii acțiunii intentate împotriva pârâtului de către instanțele din statul în care acesta are domiciliul are relevanță în cadrul analizării problemei riscului pronunțării unor hotărâri ireconciliabile vizat de articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001.

56 Cu toate acestea, reiese din expunerea instanței de trimitere că această întrebare a fost adresată plecând de la premisa potrivit căreia, pentru a exista conexitate între mai multe cereri, acestea ar trebui să aibă același temei juridic. Într-adevăr, într-un asemenea context a arătat Freeport că nu exista niciun risc de pronunțare a unor hotărâri ireconciliabile, întrucât, în dreptul suedez, o persoană care nu este parte la o convenție nu poate fi obligată la plată prin acea convenție și, în consecință, acțiunea îndreptată împotriva Freeport AB ar fi lipsită de temei legal.

57 Or, astfel cum s-a răspuns la prima întrebare, articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 se poate aplica în ipoteza în care acțiunile îndreptate împotriva unor pârâți diferiți au temeiuri juridice diferite.

58 Având în vedere acest răspuns, nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

59 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 6 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că faptul că temeiurile juridice ale cererilor introduse împotriva mai multor pârâți sunt diferite nu se opune aplicării acestei dispoziții.**

- 2) **Articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 se aplică atunci când cererile formulate împotriva unor pârâți diferiți sunt conexe la momentul introducerii lor, adică atunci când este oportună instrumentarea și judecarea în comun a acestora pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor, fără ca, pe lângă aceasta, să fie necesar să se stabilească în mod distinct că respectivele cereri nu au fost introduse numai în scopul chemării în judecată a unuia dintre pârâți în fața altei instanțe decât acelea din statul membru în care are domiciliul.**

Semnături